

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๖
เวลานี้ใจเรามันเป็นบ้อยของกิเลส

แต่ก่อนวัณโรคโลกกลัวมากทีเดียว พอว่าเป็นวัณโรคนี้ โอ๊ย หมดกำลังใจเลย คือไม่มีทางหายถ้าว่าเป็นวัณโรค เพราะยายังไม่มี ยาแก้ไม่ตก ทีนี้ก็มาถึงขั้นตอนที่หลวงปู่มั่น ท่านเป็นวัณโรคด้วย เวลาท่านป่วยหนักวัณโรคก็ขึ้นพร้อม ๆ กัน ไอ เสดดเสมหะ วัณโรค ถ้าธรรมดาไม่มีใครเข้าไปใกล้เลย พิจารณาซิ มันน่าอัศจรรย์เหมือนกันนะ คือท่านเป็นวัณโรค หมอเขามาตรวจเรียบร้อยแล้วว่าเป็นวัณโรค แล้วเวลานี้เริ่มรุนแรงเข้าด้วยกันกับวัณโรคของท่านนะ หนักเข้า ทีนี้เวลากลางคืนวันไหนที่อากาศหนาวมาก เดือนพฤศจิกายน หน้าหนาวเริ่มแล้ว ถ้าวันไหนหนาวมากวันนั้นไม่ได้นอนทั้งคืน ไอตลอด ต้องได้หาสำลีใส่ กาละมังพูนเลย เอาจากนั้นห่อนี้ทุกวัน ๆ ไม่จิ้นไม่ออก ต้องได้ช่วย มันเหนียวขนาดนั้น

ทีนี้ก็มาสรุปความลงว่า คือเรานี้แลที่คลอเคลียอยู่กับท่านตลอดเวลาทั้ง ๆ ที่วัณโรค ของท่านรุนแรงมาก เราเป็นคนกว้านเอง ๆ ตลอด ไม่เคยสนใจกับเรื่องวัณโรคนะแรกอะไร นะ จิตมันอยู่กับท่านอย่างเดียวเท่านั้น โลกเขากลัวกัน ถ้าใครได้เป็นวัณโรคแล้วบอกว่าหวังตายไปเลย ความหมาย แต่เรามันไม่มี ไม่มีเลยจริงๆ นะ เพราะอำนาจแห่งธรรมของท่าน อำนาจแห่งความรัก ความเคารพเทิดทูนสุดหัวใจ เกินกว่าที่โรคเหล่านี้จะมาผ่านได้ ว่างั้น ทีนี้เวลาท่านล่วงไปแล้วเราก็ไม่เห็นมีอะไร ใคร ๆ ก็มาพูด แหมเป็นเรื่องอัศจรรย์ เหลือเกิน คือเขามาพูดเรื่องของเรว่าอัศจรรย์เหลือเกิน ลงขนาดอย่างเรากับท่านที่คลอเคลียกันอยู่ที่นี่ ร้อยทั้งร้อย เขาบอก ไม่มีเหลือเลย

เพราะเสมหะกับเรามันก็พันกันอยู่ แล้วเสมหะกับเชื้ออันนั้นใช้ไหมล่ะ พันกันอยู่ เขาบอกว่าร้อยทั้งร้อย ใคร ๆ ก็อัศจรรย์ทั้งนั้น ๆ คือเราไม่มีอะไรเลย มันแปลกอยู่นะ เรา รักษาท่านเอาจริงเอาจังมากนะ การรักษาท่าน เวลาท่านหนัก เฉพาะที่ออกมาอยู่บ้านกุ เป็นเวลาที่ท่านหนักมากขึ้นทุกที ๆ นั้นละเป็นระยะที่เราจะห่างท่านไม่ได้เลย เฉพาะ กลางคืน คือกลางคืนมันหนาว นั้นละจะไอกกลางคืนตอนหนาว ๆ กลางวิากลางวันก็ไม่เป็นไร มีพระมีอะไรที่ พุดง่าย ๆ ว่าที่มีความเฉลียวฉลาด ไม่ให้ท่านหนักใจในเวลาอุปถัมภ์ อุปัฏฐากดูแลท่านให้อยู่ แล้วนอกนั้นก็อยู่ห่าง ๆ ผู้ที่อยู่ใกล้กับท่านบ้าง กลางวันไม่ค่อยมี อะไรแหละ ก็ให้อยู่อย่างนั้น

แต่พอตกกลางคืนมาเริ่มหนาว ที่นี้ไอแล้วนะ ต้องเอาสำลีมาตั้งเอาไว้ในมุ้ง ในมุ้งมี แต่ท่านกับเราอยู่ด้วยกัน พระทั้งหลายนั่งล้อมรอบอยู่ข้างนอก มีแต่เรากับท่านอยู่ด้วยกัน ๆ ตลอดนะ ถ้าวันไหนท่านไม่ได้นอนเพราะไอกำเริบมาก เราก็ไม่นอน บางคืนตลอดรุ่งก็มี ต้องเอา(สำลี) ออกจากนี้พัน กวาด ๆ จนสำลีจะหมด ท่านไม่มีอะไร เฉยเลย เป็นอยู่เช่นแหละ ท่านไม่เคยพูดเรื่องอะไรต่ออะไร ถ้าวันไหนกำเริบมาก ท่านไม่ได้นอนก็มีเป็นบางคืน เราก็ไม่ได้นอน อยู่อย่างนั้นเป็นประจำ ๆ เรื่องโรคท่านกับเรานี้เอากันอยู่อย่างนั้นตลอด ๆ คลอเคลียกับท่านอยู่ตลอด เอ๊ ไม่เห็นมีอะไรนะ

คือโรคอันนี้ตอนนั้นไม่มียา แก้ไม่ตก พอเป็นเข้าใครก็หมดหวัง เหมือนเขากลัวมะเร็งทุกวันนี้ พอว่าเป็นมะเร็งแล้วหมดหวัง นั่นครั้งนั้นวันโรคหมดหวัง เดียวนี้ยาแก้ตกแล้วนะ มันก็มาอยู่ที่มะเร็ง นี้พูดถึงเรื่องหลวงปู่มั่น โรคอันนี้ที่เราคลอเคลียกับท่าน ใครก็พูดเป็นเสียงเดียวกัน ร้อยทั้งร้อยเลย ผ่านไปไม่ได้เลยลงขนาดนี้ แต่เราก็ก้าวมาเพราะอำนาจแห่งธรรมนั่นเอง เจตนาของเราที่มันล้นพ้นไป ไม่มีอะไรมาผ่านได้เลย จิตอยู่กับท่านอย่างเดียว เพราะฉะนั้นคำว่าวันโรคจึงไม่เคยไปสนใจนะ หายไปเลย

เรื่องหลวงปู่มั่นนี้ โอ้โห จอมปราชญ์ในสมัยปัจจุบัน ใครที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับท่าน คือเรานี้เป็นคนที่ยอ ใครที่จะเข้าไปใกล้ชิดกับท่านเรื่องอะไร ข้อวัตรปฏิบัติ เราเป็นคนสั่งคนจัดให้ ๆ องค์กรนี้ทำนั้น องค์กรนั้นทำนั้น คือไม่ให้ไปทำกับท่านสุมสุมทำ เพราะนั่นคือจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคม แล้วพวกเรามันจอมโง่ เข้าไปจะไปขวางหูขวางตาให้ท่านรำคาญ จึงต้องได้คัดได้เลือกก่อนที่ใครจะไปทำหน้าที่เกี่ยวกับท่าน เราต้องจัดให้ ๆ ๆ อย่างนั้น

ที่นี้เวลาท่านป่วยหนักนี้เลยไม่จัดให้ใครเลย ตกลงเราเป็นผู้เอาเตียงรองเลยเขียว เป็นก็เป็น ตายก็ตาย มอบถวายหมดแล้วด้วยความเคารพเทิดทูนบูชา รักสุดยอด ด้วยเหตุนี้เวลาท่านหนักเข้าอย่างนี้ เราจึงอยู่ในมุ้ง ๆ ตลอดเลย ไม่ให้ใครไปเกี่ยวข้อง ที่ใกล้ชิดติดพันกับท่านเราคนเดียวเท่านั้น เช่น ถ่ายหนัก ถ่ายเบา นี้จะไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งเลย เราจะทำงานคนเดียว จนกระทั่งเสร็จแล้วถึงจะขึ้นออกมา พระล้อมรอบอยู่แล้วนอกมุ้ง ล้อมมอยู่อยู่ข้างในกับเรากับท่านเท่านั้น พอขึ้นออกมานี้ก็ปั๊บบ ๆ รับไป แต่ส่วนกับองค์ท่านจริง ๆ แล้วไม่ให้ใครเข้าไปยุ่ง การถ่ายหนักถ่ายเบาที่สำคัญ เราจะทำหน้าที่คนเดียวทั้งหมดเลย ไม่ให้ใครไปยุ่ง แต่พระก็ไม่มืองค์ใดที่จะไปทะลึ่งนะ ถ้าเราไม่ให้โอกาสเข้ามา พระท่านก็ไม่ได้ติดใจกับเรา ที่ว่าให้โอกาสหรือไม่ให้โอกาสใช้ไหม พระท่านก็ต้องเห็นความจำเป็นระหว่างท่านกับเรา กับพระทั้งหลาย

คือว่าจะโง่จะฉลาด ขอให้เราเป็นผู้ทำเอง โง่เอง ฉลาดเอง ให้เห็นต่อหน้าต่อตาของเราให้เราเป็นคนทำเอง อย่าให้คนอื่นมาทำ องค์นั้นทำอย่างนั้น องค์นี้ทำอย่างนี้ เราไม่สนิทใจ โง่ฉลาดขอให้เรามอบถวายเลย ท่านดำหนิติเตียนอะไรให้ได้ดำหนิเรา ว่างั้นพูดง่าย ๆ เรียกว่าทุ่มลงหมดเรื่องสติปัญญา มีความรู้ความฉลาดแค่ไหนที่จะปฏิบัติบูชาท่าน มอบลงหมดเลย เพราะฉะนั้นเราจึงมอบเข้าเลยคนเดียว คือเราคิดเฉย ๆ ที่อยู่กับท่านก็หลายวันต่อหลายวัน ถ้าท่านหนักเราก็กหนัก ท่านเบาเราก็กเบา พูดง่าย ๆ ท่านได้นอนเราก็กได้นอน ท่านไม่ได้นอนเราก็กไม่ได้นอน นี่เราก็กคิด แต่มันคิดธรรมดาเฉย ๆ

อันนี้มันก็มีแง่หลายแง่ ท่านไม่ได้ว่านะว่า นี่ท่านมหาก็มาปฏิบัติดูแลอยู่ที่นี่ไม่มีเวลา เวลานาน เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ควรจะเปลี่ยนพระมาทำแทนบ้าง อย่างนี้นะ ให้ไปหาพักผ่อนพอประมาณ ให้องค์อื่นมาแทน อย่างนี้ท่านก็ไม่เคยบอก เราก็กไม่เคยสนใจจะให้ใครมาเปลี่ยนเรา มันก็เข้าถึงกันอย่างนี้จะว่ากัน ท่านก็ไม่เคยพูด จนกระทั่งท่านมรณภาพจากไป ท่านไม่ได้เคยพูดอย่างนี้เลย เราก็กไม่เคยสนใจที่จะให้ใครมาเปลี่ยนตัว เป็นก็เป็นตายก็ตายไปด้วยกันเลย นี่ละท่านสำคัญอย่างนี้ละ ประการหนึ่งเราก็กพูดตามความรู้สึกของเรา คือเช่นอย่างใครมาเกี่ยวข้องกับเรา องค์ใดมีความฉลาด มีความโง่ขนาดไหน มันจะบอก แล้วมันจะขวางหูขวางตาจนน้อยอยู่จั้น ไซ้ไหมล่ะ ถ้าราบรื่นมันก็ไม่ขวาง

อันนี้เวลาเข้าไปเกี่ยวข้องกับท่าน มันต้องคัดต้องเลือก ผู้ที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับท่าน ที่นี้เราก็กเลยไม่ได้พูดว่าคัดเลือกหรือไม่คัดเลือก เรามอบถวาย เอาตายบูชาเลย ว่าอย่างจั้นแหละ เราไม่สนใจว่าจะเอาใครมาเปลี่ยนไม่เปลี่ยน นี่อันหนึ่ง ท่านก็ไม่เคยบอกนะ อีกประการหนึ่งเวลาท่านหลับไปบ้างกลางคืน นี่หมายถึงกลางคืน พอท่านลืมตาขึ้นมา “ท่านมหาไปไหน” คำนี้จะขึ้นก่อนเลย “ท่านมหาไปไหน” ที่นี้คำว่า “ท่านมหาไปไหน” นี้เราได้สั่งเสียพระไว้เรียบร้อยแล้ว คือวัดบ้านภูแต่ก่อนมันเป็นดงทั้งหมด เราทำทางจงกรมไว้ข้าง ๆ จะผ่อนคลายเวลาว่างจากท่านแล้ว จะเข้าไปเดินจงกรมในนั้น แล้วก็สั่งเสียพระไว้ว่า “นี่ถ้าท่านตื่นแล้ว ท่านถามถึงให้ไปตามผม ผมเดินจงกรมอยู่ทางนั้น”

ธรรมดาทางจงกรมเราบอกใครที่ไหนเมื่อไร แต่นี้บอกไว้เลย ถ้าท่านตื่นท่านถามถึง ว่าท่านมหาไปไหน ให้ไปตามผมนะ ผมเดินจงกรมอยู่ตรงนั้น ที่นี้พอลืมตาขึ้นมาแล้ว “ท่านมหาไปไหน” นี่ละสำคัญอันนี้นะ การพูดเหล่านี้เราไม่ได้ยกยอตัวนะ เราพูดถึงเรื่องท่านคงจะเบาใจ และท่านก็ไม่เคยได้ดำหนิเราอะไร ๆ เลยว่า ท่านมหาทำไมทำอย่างจั้น ทำไมทำอย่างนี้ หรือทำไมถูกอย่างนี้ ที่เกี่ยวกับท่านนี้ไม่เคยมี นี่ละเรื่องจอมปราชญ์สมัยปัจจุบัน โถ ใครจะไปฉลาดแหลมคมเกินท่าน เพราะข้างในก็จ้ำ แล้วกระจาย

ออกมานี้มีแต่ความรอบคอบขอบเขตหมดเลย ที่นี้ใครจะหลับหูหลับตาให้ท่านที่จำอยู่นั้น ได้ดู หรือที่มลูกตาท่านแตกได้ใช้ไหมล่ะ กับความโง่ของเรา กับความจอมปราชญ์ของท่าน นี่ชิมันได้คิดมากนะ เกี่ยวกับท่านแล้วต้องได้คิดได้เลือกพระณร

เวลาจนตรอกจนมุมจนเข้ามา เรามอบเลยเราคนเดียว นี่เราไม่ได้พูดทวงบุญทวงคุณหรืออาจเอื้อมประการใดนะ เราพูดด้วยความเทิดทูน คือเวลาถ่ายแบกก็ดี ถ่ายหนักก็ดี เราจะจัดการคนเดียวไม่ให้ใครเข้าไปเห็นเลย ยื่นกระป๋องเล็กๆ ถ่ายแบบนี้เราจัดให้เรียบร้อย แล้วถ่ายหนักเวลาไหลเอามือรองเลยนะ ท่านถ่ายออกมาใส่มือเรา เราก็ใส่กระโถนเลย พอเสร็จเรียบร้อยแล้วเราจัดเราล้างอะไร ทำความสะอาดให้ท่านเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราถึงจะยื่นนี้ออกไป ไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งเลย เพราะความรักความสงวน ความเทิดทูนสุดหัวใจทุกอย่าง ด้วยเหตุนี้เองจึงไม่อาจที่จะให้ผู้ใดเข้าไปอาจเอื้อม หรือไปทะเล้งกับท่านด้วยความเชื่อ ๆ

เราฉลาดหรือ ถึงจะฉลาดไม่ฉลาดเรามอบแล้ว ความหมายก็ว่าจั้น เรามอบแล้วเราเป็นอย่างนั้นกับพ่อแม่ครูจารย์ เรื่องราวขึ้นมาจากวัณโรคนะ ต่อมาถึงนี้ ทุกอย่างหาที่ตำหนิไม่ได้นะ คือเราอยู่กับท่าน ๘ ปี ไม่เคยจะได้มีข้อตำหนิติเตียนภายในใจแม้ชนิดหนึ่ง ไม่เคยมี ท่านทำอะไร ๆ นี้ เราก็เรียนมาแล้วนี่ ผิดถูกกับหลักธรรมวินัยข้อใด ๆ มันก็รู้ ๆ ตามที่เราเรียนมาแล้ว ท่านเก็บหอมรอมริบไม่ให้มีอะไรเรียราดเลย ตกหลุดออกไปอย่างนี้ไม่มี ท่านเทิดทูนศาสตาดองค์เอก คือหลักธรรมหลักวินัย นี่เป็นศาสดาแทนพระพุทธเจ้าเราท่านประทานให้แล้ว ท่านก็เทิดทูนด้วยการปฏิบัติถูกต้องตามหลักธรรมวินัยทุกข้อทุกกระทงเลย ทั้ง ๆ ที่ท่านก็เลิศเลอไปแล้ว ท่านยังเทิดทูนอยู่ที่นี่ จนกระทั่งวันท่านมรณภาพจากไป เราหาใครไม่ได้นะ ไม่มี เท้าที่ผ่านมานี้ถึงเวลา ๘ ปี หาที่ตำหนิไม่ได้เลย มีอย่างไหนใช้ไหมล่ะ

วันนี้ไม่มีปัญหานะ (ไม่มีครับ) ปัญหาถามมาเราก็เริ่มตอบปัญหาให้โลกทั่วไปได้ทราบ เรื่องปัญหาเป็นเรื่องความรู้พิเศษ ๆ นี้ก็เรียกว่าเริ่มตอบปัญหาละ ต่อไปนี่ก็เริ่มตอบปัญหา (อินโตนีเซียมีครับ เดี่ยวจะมากทราบเรียนครับ) มา ตัวปัญหาใหญ่มาเลยเธอ ว่ามา (ลูกมีนิมิต ผีมาหาจะเอาตัวไปอยู่ด้วย มีเจ้าแม่กวนอิมบอกไม่ต้องกลัวจะช่วย หลังจากนั้นก็มาจริง ๆ เป็นผีมาแสดงตัว แล้วก็มาลักษณะเหมือนกับจะทำทำบิตไล่ ทางนี้ก็กลัว อีกครั้งก็มาหลอกหลอนแบบนี้ครับ ทางนี้ใช้ภาวนาลมหายใจเอา จากนั้นก็หายไป ที่นี้มาบ่อย ๆ เขาถามว่าจะให้ทำยังไงครับ)

เขามาบ่อย ๆ ก็เอาพุทโธปราบเขาเรื่อย ๆ ซิ พอว่าพุทโธเขาถอยใช้ไหม เขาถอยเราก็เอาพุทโธไล่เลย ให้มันแผ่นดินตกทำทวีป เข้าใจไหม นั่นละอะไรไม่เหนือธรรม เรื่องนิมิตนี้สำหรับนักภาวนามากเป็นนิมิตที่สื่อแสดงมาเตือนเจ้าของ สอนเจ้าของ แต่เจ้าของไม่ค่อยรู้เรื่องแก้ไขไม่ได้แก้ไขไม่ตก เวลาผ่านไปแล้วเรารู้ทีหลัง ถึงเรื่องนิมิตเราแปลก ๆ ต่าง ๆ บางทีงันอันตู่ก็มี พอแก้กันผ่านไปได้ก็มี แต่เวลาเรื่องมันผ่านมาแล้วมันย้อนรู้หมด เป็นอุบายวิธีของธรรมท่านแสดงขึ้นมาในแง่ต่างๆ เพื่อจะเป็นอุบายให้เราแก้เหตุการณ์ต่างๆ แต่เราไม่ค่อยทราบ เหล่านี้ก็เหมือนกันเรื่องนิมิตมันแสดงออกมาก็แก้อันนี้ด้วยพุทโธก็ถูกต้องแล้ว

เอาพุทโธให้ตื่นนะ ถ้าเราพุทโธอยู่กับใจ ไม่มีอะไรเข้ามาใกล้เลย พุทโธสำคัญมาก กระเทือนทั่วพระพุทธรูปเจ้าทุก ๆ พระองค์เลย คำว่าพุทโธคำเดียวกระเทือนหมด ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เราจึงต้องเอาพุทโธ อัมโมหรือสังโฆ อันใดกระเทือนเหมือนกันหมด สังโฆ กระเทือนทั้งพระพุทธรูปเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ กระเทือนหมดเพราะเป็นธรรมชาติด้วยกัน คือคำว่าธรรมชาติแล้วนั้น จะไม่มีพุทโธ อัมโม สังโฆ การพูดทั้งนี้ท่านทั้งหลายจะมีความเข้าใจกับหลวงตาว่ายังไง หลวงตาก็ถือพระพุทธรูปเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาตั้งแต่วันเริ่มรู้เรื่องราวที่มีผู้แนะนำพุทโธ อัมโม สังโฆ ถึงติดหัวใจมาตลอด จนกระทั่งวาระสุดท้ายที่เวลานั้น

พอมันลงฝังที่ว่าหลังวัดดอยธรรมเจดีย์ แล้ว พุทโธ อัมโม สังโฆ เข้าสู่ธรรมชาติอันเดียวกันหมดเลย ไม่มีอะไรเหลือ มีแต่ธรรมชาติจ๋า ว่าพุทโธ คำเดียวกระเทือนหมด อัมโมหรือสังโฆ ก็เป็นอันเดียว คืออันเดียวกันเท่านั้น จำหมดเลย สรุปลงความลงมาแล้วว่า เหนือพระพุทธรูปเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นี่เห็นไหมละ เราเคยคิดเมื่อไร ตั้งแต่ก่อนขณะที่มันจะเป็นนี้ พุทโธ อัมโม สังโฆ ก็ติดอยู่ในหัวใจอย่างฝังลึก ประหนึ่งว่าไม่มีอะไรถอนขึ้นนะ แต่เวลาจะถอนขึ้นก็อันนี้ละ อันฟ้าดินถล่ม ผางขึ้นมาเท่านั้น พุทโธ อัมโม สังโฆ เปรียบเหมือนฝนที่ตกมาจากท้องฟ้ามหาสมุทร หรือแม่น้ำลำคลองไหลมาที่ไหน รวมเข้าเป็นมหาสมุทรแห่งเดียวกันหมด นี่บรรดาผู้สร้างบารมีมามากน้อย ซึ่งเท่ากับฝนตกลงมาจากบนฟ้าและแม่น้ำไหลมาจากลำคลองต่าง ๆ

ผู้สร้างบารมีด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตาม ซึ่งเป็นเหมือนกับฝนที่ตกมาจากท้องฟ้าบ้าง ไหลเข้ามาสู่ลำคลองต่าง ๆ บ้าง นี่ก็คือว่าบารมีของแต่ละคน ๆ ที่ผ่านเข้ามา ก้าวเข้ามาหาจุดนี้ นี่ก็เรียกว่านั้นน้ำ ฝนตกมาจากบนฟ้า นี่ลำคลองมาจากสายนั้นสายนี้ ยังจำได้นับได้ พอเข้าถึงมหาสมุทรแล้วก็ป็นมหาสมุทรอันเดียวกัน ที่นี้ผู้สร้างบารมี เวลาสร้างใกล้เข้า

มา ๆ ก็ยังเป็นน้ำล่ำคลอง พอสร้างเข้ามาถึงธรรมชาตินี้ผ่างเท่านั้นแหละ ที่นี้คำว่าบารมีสูงต่ำสั้นยาวของใครต่อใครนี้ เมื่อเข้าถึงนี้แล้วเป็นธรรมชาติด้วยกันหมด จึงไม่มีว่าธรรมชาตินี้เป็นของใคร นี่เป็นของคนนั้นของคนนี้ พูดไม่ได้เลย เป็นอันเดียวเท่านั้น นี่ละธรรมชาติแท้เป็นอย่างนั้น

เรื่องธรรมที่ว่าเลิศอยู่ที่จุดนี้ นี่เราก็ไม่เคยพูด เวลาผางขึ้นมาแล้วมันก็ลงทันทีเลย ลบพระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์เข้ามาอยู่จุดเดียวกัน คือธรรมชาติล้วน ๆ หมดปัญหา นี่ละจึงเรียกว่าธรรมแท้มีอันเดียว พุทธ ธัมโม สังโฆ รวมเป็นอันเดียวกัน นี่เราพูดเรื่องอะไรก็ลืมไปแล้วนะ มันสืบต่อมาไม่ได้ มาลงอันเดียวกัน (ให้ภavanaพุทธโธ) เอาพุทธโธละนะ ตั้งใจพุทธโธให้ดี เราอยากเห็นพี่น้องชาวไทยชาวพุทธเราได้ตั้งหน้าตั้งอบรมจิตใจ ซึ่งเป็นแหล่งใหญ่แห่งความทุกข์และมหันตทุกข์ด้วย เป็นแหล่งใหญ่แห่งความสุขและบรมสุขด้วย รวมอยู่ที่ใจดวงเดียวนี้

เวลานี้ใจดวงนี้บรรจไว้ทั้งสอง คือทั้งทุกข์ ทั้งสุข คือทั้งกิเลส ทั้งธรรม ที่นี้เวลาชำระกิเลสเข้าไปโดยลำดับ จิตนี้ที่ได้รับความทุกข์เล็กน้อย จะหดตัวเข้ามา เป็นทุกข์น้อยลงไป ๆ เพราะกิเลสจาง กิเลสเป็นตัวสร้างทุกข์ กิเลสค่อยเบาไป ความทุกข์จะเบาไป ๆ ที่นี้ทางนี้บำเพ็ญธรรม ธรรมเพิ่มขึ้น ๆ กำลังของธรรมมีมากเท่าไร ความสุขจะเพิ่มขึ้น ๆ กำลังของกิเลสลดน้อยลงไป ทุกข์น้อยลงไป จนกระทั่งถึงธรรมท่วมหมดเลย กิเลสหายโดยสิ้นเชิง แล้วความทุกข์ไม่มีในใจตั้งแต่ขณะกิเลสที่เป็นตัวสร้างทุกข์ภายในใจได้สิ้นซากลงไปเท่านั้น

ที่นี้ก็มิแต่บรมสุขแทนที่ บรมนี้เป็นธรรมชาติไม่มีการเปลี่ยนแปลงท่าน จึงเรียกว่านิพพานเที่ยง ดูปัจจุบันกับอนาคตก็กับที่ก็กลับก็เป็นอันเดียวกันเท่านั้น จะแยกไปเป็นอดีตอนาคตอะไรไม่ได้ ก็มีอันเดียว ก็พูดได้อย่างเข้าใจชัดว่า เที่ยงเท่านั้นเอง ไม่เอนไม่เอียง นี่ละที่รวมความสุขความทุกข์ทั้งหลายอยู่ที่ใจ แต่กิเลสมันหลอกให้เราติดเราดันไปหาสิ่งนั้นสิ่งนี้ ดันไปด้วยความหวัง อยู่ด้วยความหวัง หวังอย่างนั้นหวังอย่างนี้เป็นเรื่องกิเลส หลอกไป ถ้าสมหวังก็ได้ความสุขมานิดหนึ่ง ส่วนมากมีแต่ผิดหวัง ๆ โภยความทุกข์เข้ามาเผาตลอดเวลา ใจดวงนี้ถ้าหากว่าเป็นสิ่งที่ฉิบหายได้ฉิบหายไปนานแล้วนะ แต่จิตนี้ไม่เคยตายไม่เคยสูญไม่เคยฉิบหายจึงฉิบหายไปไม่ได้ ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน มหันตทุกข์ก็ยอมรับว่าทุกข์ แต่ไม่เคยฉิบหายคือจิตดวงนี้ นี่ละจิตดวงนี้ละรับความทุกข์ความทรมานจากกิเลสทั้งหลายเข้ามาแบกอยู่ตลอดเวลาที่กับที่กลับ

ที่นี้เวลาสร้างคุณงามความดีก็เป็นน้ำที่สะอาด ชำระล้างสิ่งเหล่านี้ออกเรื่อย ๆ มันจะค่อยเบา ความสุขก็จะมีขึ้นเรื่อย ๆ นี้จะไปทางฝ่ายสุขนะ จะลงในจิตดวงเดียวกันนี้ละ ความทุกข์จางไปเพราะความดีสร้างมาเป็นน้ำที่สะอาดชำระล้างของสกปรก ความสุขจะปรากฏขึ้น ๆ รวมแล้วทั้งสุขทั้งทุกข์จะไม่อยู่ที่ไหนเลย มีอยู่ที่หัวใจของโลกแห่งเดียวเท่านั้น ไม่มีที่อื่นเป็นที่อยู่แห่งความสุขและความทุกข์ เพราะฉะนั้นจึงอย่ามองข้ามใจตัวเอง เวลานี้ใจเรามันไม่ได้เป็นใจเรา มันเป็นบ่อของกิเลส เป็นภาชนะสำหรับรับรองให้กิเลสสียาตีแหวกแตกกระจายอยู่ตลอดเวลาทั้ง ๆ ที่มันไม่จับหายนั้นแหละ แต่มันก็เป็นความทุกข์ความทรมานตลอดมา

จึงพากันชำระจิตใจของเราด้วยทาน ด้วยศีล ด้วยภาวนาเป็นสำคัญมาก เอาอันนี้ให้ดีจิตดวงนี้จะเด่นขึ้นมา ๆ ที่นี้รวมลงแล้ว เรื่องความทุกข์ทั้งหมดเกิดจากกิเลส คือใจเป็นผู้แบกหามมารวมที่ใจนี้ทั้งหมด เอ้า ที่นี้พลิกบับเรื่องความสุขทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากคุณงามความดีที่เราสร้างมา จะมารวมอยู่ใจนี้ทั้งหมด ที่นี้ครั้งสุดท้ายนี้ทุกข์ทั้งหมดนั้นถูกกำจัดไปหมดโดยสิ้นเชิง เพราะกำจัดกิเลสตัวสร้างทุกข์ให้หมดสิ้นไปแล้วจากใจ ใจจึงหมดทุกข์โดยสิ้นเชิงเหลือแต่บรมสุข เป็นธรรมชาติ นั้น

ที่นี้จึงรวมได้ว่า ความสุขก็ดีความทุกข์ก็ดีจะไม่อยู่ที่ไหน อยู่ที่ใจดวงเดียวกัน แต่เวลานี้ตัวเองไม่รู้ตัวเองจึงแบกแต่เรื่องความทุกข์ ความทรมานมากมาย วิ่งตามสิ่งต่าง ๆ เป็นบ่อของอารมณ์ต่างหาก อารมณ์ออกมาจากกิเลส กิเลสผลักดันให้คิดให้อะไรเหมือนฟุตบอลกลิ้งตลอดเลย เวลากิเลสมีอำนาจมากมันเตะจิตใจของเราให้กลิ้งไปตามอารมณ์ต่าง ๆ แล้วก็สร้างความทุกข์ความทรมานให้เรา จึงพากันสร้างคุณงามความดี เฉพาะการอบรมจิตตภาวนาเห็นประจักษ์ในใจเลยนะ จะไม่ไปเห็นที่ไหน จะเห็นอยู่ที่นี่ ความทุกข์มากน้อยเห็นอยู่ที่นี่ ความสุขมากน้อยเห็นอยู่ที่นี่ จนกระทั่งจำขึ้นมาภายในจิตใจนี้แล้ว สุขทั้งหมดในสามแดนโลกธาตุนี้มารวมอยู่ที่ใจดวงเดียว นั้น ไม่อยู่ที่ไหนเลยอยู่ที่ใจดวงเดียวนั้น เด่น ใจดวงที่รู้ว่ารู้ชัด ๆ อย่างนี้ครอบโลกธาตุแล้ว

ความสว่างกระจ่างแจ้งก็คือใจดวงนี้ครอบโลกธาตุ ความสุขก็คือใจดวงนี้ครอบโลกธาตุ นี้เวลาใจได้มีอำนาจเพราะการบำรุงรักษาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วแสดงความอัศจรรย์ให้เจ้าของได้เห็นประจักษ์ ดังพระพุทธเจ้าทรงประจักษ์มาแล้วสอนโลกทั้งหลายให้รู้เห็นตามพันทุกข์ตามพระพุทธเจ้าแล้วมีจำนวนเท่าไร บรรดาสาวกทั้งหลายก็เหมือนกัน นี้เพราะอำนาจแห่งการชำระซักฟอกจิตใจให้เป็นตัวของตัวขึ้นมาบ้าง แล้วก็ให้เป็นตัวของตัวขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเป็นตัวของตัวเองเต็มสัดเต็มส่วนแล้วไม่มีติดข้องอะไร

ในโลกอันนี้ไม่มี หมดสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีความหมายอะไรเลย ใจครอบหมด ใจที่วิเศษ ใจที่เลิศเลอ ใจที่สว่างกระจ่างแจ้ง ใจที่เป็นธรรมชาติครอบหมดทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรเหลือหลอเลย ที่จะเหนือใจดวงที่บริสุทธิ์เป็นธรรมชาติแล้วนี้ไปได้เลย ให้พากันอุตสาห์พยายามนะ

ศาสนาขอขึ้นี้เลย เราเอาหลักความจริงมาพูด มีพุทธศาสนานี้เท่านั้นที่จะถอดถอนความทุกข์ทั้งหลายออกจากจิตใจของโลกได้ นอกนั้นเราไม่ได้ไปสนใจ เอา จับจุดเอา อันที่ว่าถูกต้องแม่นยำคือพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สอนเป็นแบบเดียวกัน แถวเดียวกันแก็กิเลสถอดถอนกิเลสที่เป็นตัวทุกข์อย่างเดียวกันหมด เมื่อกิเลสสิ้นซากลงไปหมดแล้วเป็นบรมสุขเหมือนกันหมด จากคำสอนของพระพุทธเจ้า ให้พากันจับให้ตึนะ อย่าเห็นแต่อะไรก็มีคุณค่าอันนั้นมีราคา มีแต่กิเลสเสกสรรปั้นยอหลอกเราทั้งเพนะ สิ่งที่มีคุณค่ามากเลยเผยอตัวไม่ขึ้น กิเลสเหยียบไว้ ๆ ที่นี้พอเวลาเราแหวกเราว่ายเราต้านทานหลายครั้งหลายหนธรรมะก็ค่อยไหลขึ้นได้ก็มองเห็นโทษของกิเลส ที่นี้มองเห็นโทษของกิเลสแล้ว ฝ่ายธรรมะนี้ก็ต้องติดต่องัดค้นหาทางออก หรือหาวิธีการทำลายกิเลสตัวข้าศึกนั้นไปลำดับลำดับ จนกระทั่งทำลายได้โดยสิ้นเชิง หมด อยู่ที่ไหนแสนสบายละที่นี้ ให้พากันจำเอานะ เอาแค่นั้นละวันนี้ พูดเท่านั้นพอ

โยม มีปัญหาต่อครับ

หลวงตา เออ มีอะไร เอา ว่ามา

โยมอินโตนีเซีย (กราบเรียนถามปัญหาภาวนา) พอภาวนาตัวเบาแล้วรู้สึกลอยขึ้นครับ

หลวงตา เหนอ มันลอยขึ้น ร่างกายขึ้นจริง ๆ ไหม

โยมอินโตนีเซีย ไม่ จากศีรษะลงมาเปิดออก มีไฟออกจากตัวมา ร่างกายก็เป็นไฟด้วย ร่างกายไหม้หมดไปเลย

หลวงตา นั่นละ นี่ละคือใจ ใจไม่มีอะไรทำลายได้ ใจจะเป็นผู้รู้ผู้เห็นเป็นพินเป็นไฟเป็นน้ำเป็นท่า ดับไปอะไรก็เป็นกิรียาที่ออกไปจากใจนำเข้ามาสอนใจเข้าใจใหม่ อาการที่เกิดที่ดับถูกไฟเผานี้ พิจารณาเข้ามาภายในตัวของเราเป็นสังขธรรม คือตาย ได้เผาได้ฝังกันอะไร ๆ อย่างนี้เป็นอาการของจิตที่เป็นธรรมออกไปแสดงแล้วก็เข้ามาสอนตัวเอง ๆ เราพิจารณาแก้ตามนั้น ถูกต้องแล้วนะ เอา พิจารณาไป ใจเป็นของไม่ตายอย่าไปกลัวตายอะไรจะเป็นให้ดู ๆ ถนัดชัดเจน อันนั้นมันจะเปลี่ยนแปลงของมันไปเรื่อย ใจนี้ไม่ตายจะสนุกดู อย่าหวั่นเรื่องตาย ความตายนี้มันมาทำลายความจริงไม่ให้รู้ให้เห็น กลัวตายเสีย

หยุดเสียบ้างอะไรบ้าง เอนเอียงจิตไปทางอื่นเสียบ้างนี่นะ ถ้าใจไม่กลัวตายแล้ว เอ้า มัน
เป็นอะไรให้รู้มันจะเป็นฟินเป็นไฟเผาทั้งโลกก็ให้เห็น มันเผาจิตไม่ได้ จิตเป็นผู้รู้ นั่น ให้
เข้าใจจุดนี้นะ เอาให้แม่นยำ นี่เข้าทำอยู่นะ อะไรมันขัดข้องตรงไหนจึงค่อยมาถาม เอาละ
ทีนี้จะให้พร

ชมการถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th